

Lammkött

Jag hade just gått igenom en uppslitande separation. Jobbigt, eftersom jag verkligen räknat med att Jonas skulle bli mannen i mitt liv. Jag kom på honom med att knulla med Lisa, som var min bästa vän fram till dess i alla fall. Så jag kastade ut honom dagen efter. Han fick ta sin jävla hallampa och sängbord och jag vrålade stickochbrinn från balkongen efter honom, skrek att han hade en hopplös kuk och att hans hjärna var mindre än en av hans punkkolor. Skrek allt möjligt så länge jag orkade.

Sen satte jag mig på sängen och grät och hoppades att han skulle komma tillbaka, böna lite klädsamt och be, ligga vid mina fötter och ångra sig. Så att jag kunde fälla avgörandet om hur vi skulle ha det. I helvete heller. Han bara drog utan att ens höra av sig. Och jag dog, ja så in i helvete sårad och kränkt jag kände mig. Men sen kom ensamheten och ångern. Jag började tänka på om det var mitt fel eller så. Ställde upp mig framför spegeln och letade fel, synade varje skrymsle av min kropp. Tänkte igenom varje sexakt, varje kyss, smekning och ordväxling för att hitta anledningen. Varför jag inte dög för honom.

Men livet gick på nåt konstigt sätt vidare. Det var inte lätt att flytta från lägenheten. Det var ju meningen att det skulle bli vårt alldeles egna paradiset här på jorden. Istället blev det en sörja av dubbelhyror, slutstädning, möbeldelning och försäljning av grejor via Blocket. Jag fick byta en trea i Vasastan mot en sunkig etta i Årsta, 92 mot 31 yteffektiva kvadrat med noll trivsel, trångt och opersonligt.

Efter sommaren blev jag klassföreståndare i klass Na 1B och allt började rulla på igen. Jag grät inte lika ofta. Tittade mig i spegeln igen. Sminkade mig till och med för att inte straffa mig längre. Började återvända till livet. Det var ju skit att jag, en alldeles normal 28-åring, välutbildad, djup och lättsam efter sammanhang, med hyfsat utseende och lust att gå vidare skulle lägga mig ned och dö bara för att den där jävla Jonas svek mig och drog rätt ut i dimman.

Det var väl just då allt började hända. Ett antal händelser där det ena gav det andra, sånt som inte längre gick att ställa till rätta. Hade jag vetat vad som skulle komma hade jag aldrig börjat arbeta på den där helvetesskolan.

Så här var det.

*

Ljuset ligger på från fönstren. Klassrummet är som de flesta. Det är konstigt att just skolan är en av de få arbetsplatser som inte på något sätt ändrat karaktär de senaste hundra åren. Skulle man skaka liv i en lärare som dog för hundra år sen skulle den känna igen sig direkt. Inte bara i miljön utan dessvärre även vad det gäller hur man lär ut. Men jag försöker göra annorlunda. Läraren är en guide, en ledsagare. En som får eleverna att hitta vägar till kunskap. Och är det något som är lärarens uppgift så är det väl att locka fram lusten hos eleverna att ta reda på saker, inte bara kunna fakta utan hitta sätten att ta reda på det man vill veta.

Klass Na1B är väl som de flesta. Normalfördelningskurvan personifierad, 20 % över-, 20 % underpresterar och 60 % ligger i mitten. Men sen är det Ahmed. Han hör ingenstans, är en brådmogen 16-åring som går sina egna vägar.

Lektionen är slut. Tycker att jag hittat ett bra tempo, lagom mix av berättande och frågor till klassen. En bra dialog, inte för torrt och nog var det så att Linda, Sofie och Ullis var rätt i gasen ändå? De ställde frågor om både samlevnad, sambolag och det här med hur man gör med barnen om man skiljer sig. Kändes kul.

Ahmed satt där på sista raden och lyssnade. Hans ögon är mörka, kalufsen lockig och han är som en riktigt vuxen man bland alla pojkar. Han söker min blick ibland. Jag vet inte vad jag tycker om det egentligen.

Känns inte helt komfortabelt. Vi bestämmer läxa till nästa gång och slår igen böckerna. De vimlar ut i klasar, två eller tre fnittrande och samtalande. Jag är upptagen med att föra in något i min lärarkalender.

Känner plötsligt att jag är iakttagen och lyfter blicken.

– Hej, Fröken. Det var bra idag.

Hans ögon är svarta, som sammet och han ler. De glittrar och jag känner ett svagt sug i magtrakten. Han ser mig.

– Tack, Ahmed. Det var snällt sagt. Hoppas du läser på läxan nu. På fredag är det skriftligt förhör, du vet. Jag ler sådär fånigt positivt som jag vet att jag kommer att ångra i tre dagar, men just nu blir det bara det.

– Ja, dina lektioner fett bra, värsta läraren. Du är bra, gillar dig. Han gör en lätt bugning, lite orientaliskt och väldigt elegant. Jag rodnar, utan att ens hinna hindra det.

– Tack, Ahmed. Alltid skönt att höra nåt positivt, du vet. Tungan känns sträv mot gommen, plötsligt blir jag medveten om att jag andas tyngre och att hans ord påverkar mig. Jag möter blicken och han ser forskande in i mig.

– Du e cool. Take care! Han ler det där blixtrande leendet mot mig igen och steppar ut ur klassrummet. Jag ler tillbaka, bara den där Rinkebysvenskan är ju hur charmig som helst. Sen ser jag länge efter honom, försöker fånga någon ogripbar tanke en liten stund innan jag återvänder till min planeringskalender.

Det är en solvarm strand och jag ligger

lojt tillbakalutad på en badmadrass. Känner värmen, den spelar över min hud och gör mig lätt yr. Tanken vandrar, ser syner och längtansbilder. Bryggan är varm, brädorna smeker min rygg och jag drar upp benen så jag får hälar mot underlaget. Jag klappar lite med fötterna mot brädorna medan de svalnar, så jag kan hålla dem kvar. Jag är naken. En svettdroppe letar sig ned från min hals mellan bröstet och rinner ned mot min piercade navel. Jag sneglar nedåt, ser mitt kön vändas upp mot solen. Könets hår är ansat, sommaren är här, kort, tuktat och oanvänt. En kort växling av ljus, en skugga över mitt ansikte och jag förstår att du är här. Du böjer dig över mig, snusar lite vid min hals och slickar mitt nyckelben, vänder ner mot mitt vänstra bröst och fuktar din tunga. Du cirklar runt min bröstvårta, suger, drar, biter sådär alldeles lagom hårt. Vågen kommer flytande, mullrar och underlivet svarar. Värmen sprider sig som en eld över min nakna kropp. Jag spänner automatiskt musklerna, vänder upp könet som en skål och bjuder dig att smaka. Det pirrar, trycker och darrar och jag längtar bara efter att du ska flytta dina smekande och slickande läppar längre ned. Min

Jonas, alltid du… som vet hur jag vill, vad jag känner… kom in i mig nu. Du glider med läpparna över min kropp, lämnar ingen del osmeckt eller okysst och glider sakta på plats över mig. Jag darrar, öppnar mig och är så blöt att jag känner att det plaskar när jag ändrar läge. Din kuk glider sakta in utan större rörelser, bara glider och fyller mig, det verkar aldrig ta slut, precis som en evighets repris. Sakta öppnar jag ögonen och ler. Plötsligt svindlar känslan, när jag ser in i dina mörka. Den sköna känslan dras lika plötsligt som obarmhärtigt undan av ett frustrerande förvirringstillstånd medan jag möter dina ögon. Det är inte Jonas. Det är den andre. Han som lockar!

Jag vaknar med ett ryck, sätter mig upp i sängen och andas häftigt. Det var en dröm, bara en dröm. Torkar svetten ur pannan, går ett varv upp för att kissa och dricka lite vatten. Återvänder till sängen. Funderar en stund över budskapet. Hur det kommer sig att Ahmed är med i mina drömmar. Och att han plötsligt har tagit Jonas plats. Jag längtade efter Jonas i drömmen, men plötsligt var det Ahmed som var där. Jag skakar av mig obehaget och försöker åter slappna av för lite sömn.

*

Det är fredag förmiddag, som drar sig mot lunchrast och det är knäpptyst i klassrummet medan provet pågår. Jag skriver in anteckningar från tidigare lektioner i min betygsbok. Någon stånkar, andra gäspar. I övrigt hörs bara trubbiga blyertspennors väg över papper. Någon kommer och frågar om de får gå på toaletten, andra prasslar med fruktpåsar. Det är tio minuter kvar av skrivtiden. Det är då det händer. Ahmed reser sig sakta i sin bänk och släntrar fram till katedern. Jag lyfter blicken och möter hans. Han stannar upp och böjer sig över katedern så hans ansikte kommer nära mitt.

– Jo, fröken. Det är en grej jag fråga om du svara? Han ler fullständigt ogenerat ner i min urringning. Rodnaden kommer bums och jag sätter upp handen mot halsen.

– Ja, visst Ahmed. Vad är det då?

– Jo, killarna i klassen slagit vadet…

- Om vadå?

– Vi tycker du e jävla fett snygg vettu. Han grinar upp sig med sitt bredaste leende.

– Men sluta, Ahmed. Gå tillbaka till din plats.

– I alla fall vi slog vad om du, asså dina e silikonpattar eller dom är riktiga? Han pekar med ett finger rakt ned i urringningen.

– Stick härifrån nu, sätt dig på din plats! Jag vevar på med handen mot bänken och inser plötsligt att rörelsen får bröstet att komma i rytmisk gungning. Ahmed visslar lågt och ler.

– Jag visste säkert som sten. Äkta eller hur? Han lägger handen över sitt skrev och juckar i luften två gånger, innan han vänder sig om och obekymrat går tillbaka till sin plats. Jag sitter som förlamad i stolen och bara ser strängt efter honom. Jag dör. Hur fan vågar han komma och snacka om mina bröst? Jävla skitunge. Helt utan respekt.

Jag är helt varm om kinderna. Undrar om någon märkte nåt. Det verkar lugnt i alla fall. Får sitta här och hålla färgen. Ja, titta du din blatte. Jag viker inte undan, kan nog stirra tillbaka. Hans ögon är som sammet, de strålar liksom. Bred haka, vackert hår. Han är snygg som fan och han vet om det. Hans händer är välvårdade. Långa pianofingrar, vackra naglar och gyllenbrun hud. Stark och smidig…fan, varför

sitter jag och tänker på honom? Han berör mig, konstigt men så är det. Han stirrade hungrigt rakt ned i min urringning. Precis som om han ville dit. Värmen klättrar och jag spänner musklerna fast jag inte vill, shit, vad är klockan? Åh, äntligen tar det slut.

– Så var skrivtiden slut, lägg ned pennorna och samla ihop era skrivningar, sisten i varje rad lämnar in dem här på katedern. Skynda på nu.

*

De följande fjorton dagarna är han där hela tiden och stör, blåstirrar på mina ben, tränger sig i dörrar och lägger i förbifarten en hand mot mitt bröst, viskar om att han jämt är kåt, att han drömmer om mig och allt han vill göra med mig. Jag blir förbannad, men han bara ler det där leendet, ögonen blixtrar och han slickar sig om munnen. Jag är ilsken, samtidigt som han väcker någonting hos mig. En känsla av att vara sedd som kvinna kanske, vara attraktiv samtidigt som jag blir galen på hans sexfixerade sätt. Jag avspisar honom konsekvent och funderar lite på om jag ska anmäla hans trakasserier för rektorn. Men det känns ju löjligt, att jag som lärare inte själv förmår hantera en snorvalp i klassen. Det är en torsdag allt tar en annan väg.

Lektionen i "samhälle" är slut och alla vimlar ut på rast. Jag har haft några planscher framme och har gått in i materialrummet bredvid klassrummet, när jag plötsligt hör hur dörrlåset vrids om med ett metalliskt klick. Jag vänder mig om och där står han, nonchalant lutad mot oh-projektorn.

– Men, Ahmed. Sluta med det där. Lås upp och gå härifrån nu.

– Inte förrän jag fått en kyss. Bara en jag låser upp. Han ler det där bångstyriga leendet igen, det där farliga, slickar sig om munnen och gör kyssrörelser i luften.

– Har du haft många män i sängen?

– Det har inte du med att göra. Han flyttar sig närmare, står nu bara någon meter ifrån mig.

– Jag tror du skulle gilla att ha sex med mig, jag är bra. Erfaren i ålder, fattaru? Han lyfter på t-shirten, visar sin muskulösa och solbrända mage och gör roterande rörelser och ställer sig alldeles intill.

Plötsligt exploderar mina känslor i ett rent kaos. Den jäveln står och ser fräck ut som vanligt. Precis som om han vill reta mig, för att jag är helt uttorkad och han alltid ska spela på sexet. Jag är så förbannad på honom att jag skulle kunna lappa till honom. Samtidigt, fan jag vill ge honom en åktur så han håller käften och taggar ner. Allt virvlar runt i skallen medan jag tar tag i hans t-shirt och trycker upp honom mot kartbordet. Hans ögon står rätt ut och munnen är på vid gavel. Kåtheten kommer över mig som en hysterisk stöt. Jag tar ett grepp om hans nacke, lutar mig över honom och pressar på bakåt. Mitt ansikte är bara någon centimeter från hans. Han ser plötsligt rädd ut, krymper i storlek inför mina ögon och det eldar upp mig när jag väser: - Känner du kåtheten komma krypande? Du har ju snackat och åmat dig i en månad nu. Känn här då! Jag sliter upp min top så det knakar i tyget, får fram bröstet och drar ner bh:n. Brösten står rakt ut och vårtorna är styva.

– Smaka då, sug lite och bit. Jag trycker det ena bröstet mot munnen och han öppnar den och slukar vårtan, suger och börjar cirkla runt med tungan medan hans ögon stirrar. Det känns som om hela jag har blivit strömförande och jag tar tag i hans högra hand, för den mot kjolfällen och sen vidare upp mot trosorna.

– Känn, nu då. Blött, eller hur? Jag är stark och jag tar när jag vill, fatta det nu. Hur är det med dig då? Min hand glider ner mot hans jeansgylf och hittar dragkedjan. Det bultar ett liv där och jag känner att Ahmed också har tänt till.

– Nu, Ahmed. Koppla av bara så ska du få dig ditt livs knull. Jag drar av honom jeansen i raketfart och kliver ur trosorna. Jag river ner allt som står på kartbänken med ena armen och kysser honom sen våldsamt, pressar upp honom så han ligger på rygg på bänken, följer efter och grenslar honom. Han glider in med ett smaskande läte och fyller mig helt.

– Ahmed, nu är det jag som bestämmer. Du ska bara lyda och hålla käft.

*

Klockan är halvtre och jag anmäler mig sjuk resten av dagen. Jag bara lämnade honom i materialrummet och gick. Drog på mig trosorna och vände mig inte ens om. Inte ett ljud om vad jag tyckte eller om hur han hade varit. Frågade inte om han hade haft det bra. Jävla skit. Jag kan känna hur det vänder sig i min mage. Måste hem snabbt. Ahmed, din jävla snorunge, men fan vad skön du var. Precis lagom stor kuk och du slickade bra. Men hur kunde jag? Min elev, en invandrarkille på 16 år. Jag skulle ha anmält honom för länge sen. Hans jävla pepparögon och stön när han sprutade mig full, sitter kvar i mig. Allt börjar snurra och jag snubblar till, hittar en vägg att luta mig mot. Då kommer allt upp. Lunchen hamnar på trottoaren och jag småspringer den sista biten hem. När jag sätter mig på toa töms tarmen med ett våldsamt sprut. Gråten kommer, jag kan inte hejda den. Vad har jag gjort? Det här kommer jag att få betala, det vet jag redan. Frågan är bara hur.

Jag känner mig redan dömd. Tycker att jag är en dålig människa. Hade jag varit en man skulle de flesta bara velat ta ett kraftigt tag om kuken och knipsa av den. Hur straffar man en kvinna? Jag blev sittande med armarna runt knäna större delen av natten, uppsmugen vid den djupa fönsterbrädan i köket, i min trånga och livlösa lägenhet. Det kändes som om någon hade dragit ned en svart sopsäck över huvudet på mig. Tankarna krockade och allt bara surrade. Min kropp var tömd. Allt hade kommit upp i omgångar. Tårarna hade tagit slut. När jag till sist somnade fram på småtimmarna sov jag ryckigt. Jag spelade upp scenen om och om igen. Den kåthet jag hade var borta. Nu var jag äcklad av allt. Av honom och av mig själv. Jag visste att allt var mitt fel men jag sökte desperat efter någon skyldig. Åtminstone medskyldig. Och Ahmed hade varit skyldig. Jonas fanns med på ett hörn också. Men det var jag som gjorde det, ingen tvingade mig.

Jag vaknade ur min dvalliknande sömn alldeles svettig och fortfarande illamående. Skolans telefonsvarare för lärarna var igång och jag talade in ett meddelande om att jag fortfarande var sjuk. Sen tog jag en dusch och la mig i sängen. Tankarna gick till sommaren hos mormor. Där var allt lugnt och skönt. Nu låg jag och darrade av rädsla. Hur jag skulle ta mig igenom detta hade jag ingen aning om.

*

Rökrutan ligger längst ner i högra hörnet av skolgården. Bredvid skorstenen för skolans värmeanläggning finns en liten yta, avgränsad och i skymundan dit endast de tuffaste och fräckaste har tillträde. Gänget som

gäller är uniformerade för att ingen ska missa vilka de är och att de tillhör en exklusiv krets. Uniformen består av baseballkeps, träningsbyxor och munkjacka med uppfälld luva. Och sen ett hemmasnickrat språk så klart. Ahmed står i mitten av klungan och håller hov. Det består av 4-5 killar och några tjejer som girigt suger på sin cigg, flinar och ger Ahmed den bekräftelse han söker.

– Men Ahmed, hey mannen, va hände sen me horan?

– Ja ba sa, vill du ha kuk å tog fram. Fatta, tog andetag å lugn å fin. Sen ba hon blev skiträdd, våga ingenting. Så jag henne tog mitt på bänken, ba slet av trosorna, grymt va?

Ett sus sprider sig bland killarna, de hästgäggas sina skratt medan flickorna ser lite besvärade ut.

– Ja lovar hon hade värsta fittan, allt cool, knullade henne till månen, fick tvinga lite först, sen va hon me.

– Men Ahmed, hur kan du veta hon gilla läget?

– Men fan, är du helt blåst? Gussen hade ju fett skönt, tror du jag inte varit med förr va? Hon gillade som fan å behövde de. Min kuk i alla hål.

Innan det blir tid till ytterligare frågor om snaskiga detaljer, ringer det in. Gruppen stånkar av frustrerad uppgivenhet, men masar sig iväg mot ingången. Lisa, som kämpar för att få tillhöra den innersta kretsen men ofta slits mellan det spännande och sådant hennes goda uppfostran förbjuder, går en bit efter de andra. Blicken håller hon i marken och hon ser fundersam ut. Hennes mamma är lärare i en av stadens andra skolor.

*

Det har ringt ut för en kvart sedan och jag sitter överksam kvar i klassrummet. Det här håller inte. Jag har gått ned tre kilo på två veckor. Sover oroligt, har ångest och inget funkar längre i skolan. När jag går igenom korridoren hör jag dem tissla och tassla, peka och stirra. Igår hörde jag någon viska ”hora”; när jag gick förbi. När jag vände mig om stod det tre killar och hånlog åt mig. Jag vände bara på klacken och gick. Och de jävlarna skrattade efter mig. Jag satt en timme på toaletten. Grät floder och fick sätta i mig två stesolid innan jag ens kunde gå ut i lärarrummet och fika. Väl där tyckte jag rösterna kändes påträngande och tappade all lust att umgås med kollegorna. Undvek allt småprat och såg med misstänksamhet på andra som satt sig ned för att småpladdra lite. Ahmed låtsas inte ens om mig. Han viker undan med blicken och ser bara störd ut. På lektionerna sitter han och tittar ut genom fönstret. Jag vågar inte ens säga åt honom, vet inte hur jag ska hantera situationen om han börjar provocera mig igen. Det värsta är att jag snart måste varna honom för att han kan få F, eller som det hette förut IG i samhäll. Det gnager en känsla inom mig, att han ska pressa mig att godkänna även om han inte är värd det. Fy fan, vilken soppa jag har försatt mig i. Jag skäms som en hund, att den jävla machoskiten fick mig att helt tappa kollen, att jag blev helt inställd på att ge igen på ett sätt som skulle få honom att krympa. Barnsligt, omoget och så dumt. Och den jäveln har gått runt och skrävlut såklart, berättat sin version om vad han gjort.

Den vita interntelefonen i klassrummet börjar plötsligt ringa. Jag drar andan, stirrar som förhäxad på den. Känner instinktivt att det är något illavarslande. Jag sneglar på displayen, 00123, rektorns anknytning.

– Ja, det är Lina.

– Hej, det är Bertil. Jag vill att du kommer till mitt rum för ett samtal.

– Javisst, men jag ska bara…

- Nej, det här går före. Kom hit nu. Det är allvarligt.

– Ok, jag kommer, piper jag med min ynkligaste stämma. Kinderna blossar och jag känner mig yr när jag reser mig upp. Jag tar några djupa andetag, river runt i handväskan och skakar ut en stesolid ur den vita burken, sväljer tabletten utan vatten och stänger sen dörren till klassrummet. Rektorns rum ligger längst in i en korridor i skolans administrationsbyggnad. Jag hör klappret av mina klackar, det ekar och sjunger i huvudet och känns som om jag går i en tunnel. Till sist står jag utanför den stora ekdörren, läser hans namn på dörrskylten och ser dörrklockans vita platta med tre färger, grönt, gult och rött. Jag skulle ge en miljon för att det lyser rött när jag trycker.

Jag rättar till kavajen och slätar ut kjolen, tar ett andetag och trycker på knappen. Det tar femton sekunder, sen blir det grön lampa följt av ett surrande läte. Jag hoppar till, men öppnar dörren och ser då till min förvåning att vi inte är ensamma. På ömse sidor om rektorn sitter studierektorn och skolans psykolog. De ser allvarliga ut. Det är rektorn som sköter om pratandet.

– Hej, Lina. Slå dig ned.

– Javisst, vad gäller saken? Varför är vi flera med på mötet?

– Det visar sig Lina. Sätt dig bara.

Jag känner oron tillta och blir torr i munnen, men sätter mig lydigt på besöksstolen mitt emot de tre.

– Jo, det här är ett allvarligt samtal Lina. Vi har fått in en anmälan från en förälder i en parallellklass till Na1B. Det gäller ett grovt brott.

– En anmälan, om vadå? Magen knyter sig, jag känner tårar stiga upp i ögonen och pulsen skenar. Fan, nu är det kört. Fan, fan, fan, vad händer nu?

– Jo, vi har fått en anmälan om att ett sexuellt övergrepp har ägt rum här på vår skola.

– Sexuellt…? Vad menar ni? De lutar sig framåt som hökar alla tre, ivriga att registrera varje reaktion. Tungan känns som en stor torr vante nedstucken i halsen, rösten svajar och jag känner paniken riva i bröstet.

– Det vi säger. Snälla Lina, vi förstår att det här är svårt för dig och att du är chockad. Men det tjänar inget till att skydda Ahmed.

– Skydda Ahmed…? Jag stirrar på dem, fattar ingenting. Allt snurrar runt och jag brister i gråt. Psykolog-Britt reser sig upp och kommer runt, drar till sig en stol och sätter sig intill mig, lägger armen beskyddande om axeln och stryker tröstande över min rygg. Rektorns röst darrar när han fortsätter:

- Den jäveln ska få Lina, gråt ut du bara. Polisen har redan varit och hämtat honom, han är anhållen. En skamfläck för hela skolan, det är vad han är. Han ska bort, rensas ut som gammalt äckligt ogräs. Jag börjar inse vad de säger, nånstans i dimman. De tror att han har våldtagit mig.

– Men, men han tvingade mig inte…sen.

– Han lär ha smugit efter dig till materialrummet och låst in dig, är det så?

– Ja, han…

- Fy fan, vilket kryp. Och de här sextrakasserier ska visst ha pågått rätt länge?

– Han har provocerat mig rätt…

- Nu pratar vi inte mer om det här, andas ut nu Lina. Sitt en stund, så kommer Britt att köra ned dig till akuten så man får göra en undersökning. Det där blattesvinet ska sys in, helst på livstid. Rektorn har jobbat

upp sig bra, kinderna är rödmosiga och blodtrycket riskerar att spränga några kärl i skallen på honom. Jag bara gråter, allt lossnar och jag lutar mig mot psykolog-Britt. De får göra vad de vill med mig. I bilen ned till sjukhuset börjar min hjärna koppla ihop det som hänt, analyserar situationen och söker lösningar som kan klara mig ur det här. Vad ska till för att min historia ska hålla? Jag kan ju inte berätta som det är. Då är jag körd som lärare resten av livet. Jag är inmålade i ett hörn, kommer inte loss. Hur skulle de någonsin kunna förstå vad som hände.

*

Ahmed sitter försjunken i tankar och har ett plågat uttryck i ansiktet. De har förhört honom fem gånger vid det här laget och inte kommit någonvart under de tre dagar han har suttit anhållen. Han lägger sig ned på den enkla britsen och sluter ögonen.

De står i ringen runt honom. Vrålar tungt, ingen respekt alls. Pekar fingret rätt upp i näsan, vrålar ”jävla fjolla, jävla nolla”. Allt pulserar, som discomusik och han är yr. Han sträcker sig efter låset, vill vrida om det å sticka, men hon är starkare, drar värsta greppet om hans hals, drar in honom på bordet igen. Fy fan, han va som viftig vante i hennes händer. Dom visslar som fan, pekar fingret igen. Han skäms, själva mannen- feeling e väck. Han krymper som balle i råkalla vattnet på vintern. Nåra gussar står å skrattar. Åt honom. Dom viskar, pekar å flinar ”han blev våldtagen, jävla fjolla…” Ahmed vaknar med ett ryck, svettig och ångestladdad. Han andas tungt, ser ut i mörkret och vändas. Han inser att berättar han hur det har gått till kommer han att göra sig till åtlöje bland alla kompisar och dra skam över hela familjen, inte för vad han gjorde utan för vad hon gjorde mot honom.

*

Det är rättegång mot Ahmed idag. Jag sitter som i dvala och lyssnar på alla framträdanden. Det är som en gammal film med repliker, där åklagaren säger sitt och ställer frågor, blir upprörd och indignerad, där advokaten ger igen och raljerar medan domaren försöker skilja dem åt med hjälp av pondus och irriterad stämman. Nämndemännen sitter och halvsover precis som det brukar se ut på teve. Ahmed sitter tyst, tittar ned i bänken när han inte växlar något ord med sin försvarare. Annars verkar han vara alldeles frånvarande. Han svarar fåordigt och säger sig inte ha något minne av händelsen, annat än att han bekräftar att vi har haft samlag i materialrummet. Ja, vad skulle han annars säga när den tekniska bevisningen presenterades? De har hittat hårstrån från oss båda och spermarester på bänken. Enlig DNA-analysen kommer sperman med 99,99% sannolikhet från Ahmed. Dessutom har man förevisat fotografier av tre mindre nästan utläkta blåmärken på mina armar. Och inte fan har de fotograferat honom, det är ju jag som är offret. Det skulle inte förvåna mig om jag gav honom några rejäla blåmärken när han försökte komma undan. På åskådarplatserna sitter hans pappa i svart kostym, vit skjorta och slips och vid hans sida sitter mamman, iförd den traditionella svarta muslimska dräkten med huckle. Bakom dem sitter en 6-7 släktingar som moraliskt stöd. Alla ser bistra och sammanbitna ut. Jag har redan före rättegången berättat för åklagaren att det nog inte var mycket till våldtäkt, det här. Att det som hände var att jag blev pressad, provocerad, sextrakasserad och inlåst med en blatte som trodde han var Don Juan, bara han viftade lite med kuken. Det har inte hjälpt. Hela tiden har

jag blivit avfärdad med att det tillhör det normala beteendet hos ett offer, att tona ned förövarens aktiviteter och att bagatellisera det trauma man blivit utsatt för. Det finns kilometer avhandlingar som dessutom styrker att offret gärna vill ta på sig skulden för det som hänt. Åklagaren har tittat förstående på mig, lagt huvudet på sned som en cocker spaniel, sen skakat på huvudet och börjat muttra om att det här kommer att kosta, att jag har rätt till ett rejält skadestånd. Jag orkar inte förklara mer, glider bara med. Så jag drar historien, berättar om låsvredet, hur han kom emot mig. Får frågor om var vi befann oss, hur nära vi kom, om jag är säker på att det var Ahmed som trängde in i mig, om det gick för honom och hur jag lämnade honom. Jag fick berätta att mina kläder var i oordning, att jag kände sperma rinna längs låren och att det inte rädde någon tvekan om att jag hade blivit knullad. När jag kommer in på att jag nog inte bara spjärnat emot utan blivit aktiv själv, när han försökte ta sig bort från kartbordet ställer sig Ahmed upp i sin bänk, verkar fullständigt få spel.

– Det inte sant är, jävla hora, jag fick trycka ner armarna, hon skrek men jag var starkare, tvingade ner henne, blåmärken... du fick smaka. Han blixtrar med ögonen, spottar åt mitt håll och rullar med tungan. Försvaren sliter ned honom i stolen och slår ut med armarna. Domaren och nämnden ser helt chockade ut och förmanar försvaren att man inte kommer att tåla fler utbrott av det här slaget. Hans pappa sitter som en stenstod där bakom. Jag får för mig att den gamla gubbjäveln sitter och nickar med ett litet leende. Känner en intensiv lust att kasta i ansiktet på honom att jag fick blåmärkena när jag drog tillbaka hans odåga till son mot kartbordet när han försökte komma undan mitt grepp.

Efter en kvarts överläggning blir vi inkallade i salen igen och domen läses upp.

Rösten skär som ett rakblad genom tystnaden.

– Ahmed döms för att han medelst våld eller hot om våld har tilltvingat sig samlag med Lina Trotzig, jämlikt brottsbalken 6 kapitlet 1:a §, för våldtäkt. Påföljden, med hänsyn till Ahmeds ringa ålder, fastställs till att han överlämnas till vård enligt socialtjänsten. Lina Trotzig tillerkännes ett skadestånd om 100 000 kr för den kränkning hon varit utsatt för inklusive den fysiska och psykiska skada hon kan antas ha lidit. Kostnaden för försvaret, 47 500 kr stannar, med hänsyn till Ahmeds ekonomiska förhållanden, på statsverket. Vill man överklaga…

*

Tre veckor går. Domen står fast, han överklagar inte. Jag vågar inte riktigt tro att det är sant. Är allt över? Då ringer telefonen.

– Hej Lina, det är Bertil.

– Hej, ringer du?

– Ja, jag ville höra hur det är. Hoppas du mår bättre efter att allt det här är över. Den lille skiten fick vad han förtjänade till sist.

– Ja, jag vet inte så mycket om det där med straff. Undrar om någon blir bättre av det.

– Nja, du vet, det spelar ingen större roll. Det är mest principen. Ingen ska ge sig på någon annan.

Dessutom har vi ju skolans rykte att tänka på.

– Jag tänker på hur han har det i alla fall.

– Dom tar säkert hand om honom på bästa vis. Det blir nog folk av honom också. Men det var en annan sak jag tänkte på att prata med dig om.

– Ja?

– Du vet, till hösten nu. Vi har det lite kärvt med budgetfrågan just nu. Jag har verkligen försökt, men det ser ut som om vi inte kommer att kunna finansiera din tjänst i höst. Jag är jätteledsen, men du får nog söka dig arbete på någon annan skola.

– Men vad fan säger du? Jag har ju jobbat fem terminer på skolan. Det finns ju dom som börjat senare än jag. Varför ska jag gå?

– Men det har med dina ämnen att göra. Det funkar inte med de kombinationerna.

– Det här känns inte alls ok. Jag ska prata med facket om det här.

– Ja, gör det. Vi har pratat med dem redan och vi är överens. Att det bästa är att du lämnar skolan. Budskapet når mig. De är överens. Jag ska offras.

– Vad tror du Bertil? Att det var jag som knullade Ahmed och inte tvärt om? Är det så?

– Det spelar ingen roll vad jag tror. Jag tänker bara på skolans bästa. Jag vill bara få slut på den här historien.

– Vad får jag för betyg om jag säger upp mig?

– Ähum, jag vågar nog utlova att du kommer få ett mycket bra betyg, ett riktigt konkurrenskraftigt för din vidare karriär.

– Ok, är det ett löfte om jag slutar?

– Garanterat, du har mitt ord bara vi får slut på det här.

– Bertil?

– Nu blir det så här…

- Men undrar du inte?

– Vadå?

– Hur det egentligen var?

– Det skiter jag i.

- Men vad tror du?

Plötsligt exploderar rösten i andra änden. Den är aggressiv och högljudd, mästrande och fylld av elakhet.

– Det är fan klart du satte på den lille jäveln. Han låg väl som ett strykjärn över bordet när du knullade livet ur honom. Tror du inte jag har sett hur dina pattar har gungat, hur dina ögon har lyst kåthet och hur ditt arsel har vickat runt i mina korridorrer här, va? Det tror fan att en liten skit som Ahmed fullständigt har gått upp i atomer. Vadå skyldig? Du ledde honom fanimej i kuken in i det där jävla materialrummet, knullade skiten ur honom och nu sitter den stackaren och ruttnar på nåt jävla vårdhem där han lär sig allt om brottens ABC. Men det är skit detsamma vad jag tycker. Nu städar jag upp. Du drar. Får bra betyg och alla är nöjda. Till och med Ahmeds familj, eftersom dom inte framstår som några mesar med en ungjäväl som låter sig bli våldtagen av en sketen lärare. Är vi överens?

– Ja, piper jag ynkligt.

Efter telefonsamtalet känner jag en blandning av ilska och förtvivlan i kroppen och börjar gråta.

Jag orkar inte hålla tillbaka. Det finns inget jag kan göra längre. Jag vet så väl att det jag gjorde var fel. Jag var svag. Nu är jag ännu svagare. Inom mig växer en konstig känsla fram. Jag ser mig själv uppifrån och kan inte hjälpa att se det absurda i det hela. Jag har knullat en ung man som inget annat gjort än eggat mig hela

terminen. Han är inte oskyldig. Visst jag är skyldig att ha följt mina drifter men han är fan ta mig inte oskyldig. Måste ha knäckt hans låtsasmanlighet. Stackare. Han var verkligen inte liten när han sprutade mig full. Jag hörde honom inte ropa efter mamma en enda gång. Men jag är förvirrad. Behöver hjälp. Att sortera ut frågan om skuld och ansvar. Är jag bara en svagsint skit som förtjänar hån och kritik. Eller kan någon förstå mig? Finns det fler skyldiga i det här? Kan någon hjälpa mig att lindra ångesten i det här som har blivit mitt privata helvete?

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten